

လင်းလင်းလင်း
PUBLISHING GROUP

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရင်ဖြတ်နိုး

ညိုပျက်ဝန်းပွထွက်ခွင့်

Handwritten signature or mark.

အခန်း(၁)

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ဤနေရာကိုလာဖို့ နေမထိ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စဉ်းစားနေခဲ့ပါသည်။ သိပ်ပြီး ဇီဇာကြောင်လွန်းသော သူ့ရဲ့ အဒေါ် အပျိုကြီးသုံးယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို သိနေခြင်းကြောင့် လည်း ဖြစ်ပါ၏။

ကားလေးက ရန်ကုန်မြို့ပြရဲ့ အလှအပတွေနှင့် အဝေးဆုံးဆီသို့ မောင်းနှင်နေ၏။ ဒဂုံတောင် မြောက်လမ်းဆုံ မီးပွိုင့်တွင် ကားရပ်ထားတော့ စူးစမ်းသလို ပြူးတူးပြတ်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှန်မှ အပြင် သို့ သူ့ရဲ့ အဒေါ်အပျိုကြီးများ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

သူ့ကားရဲ့ အနောက်မှာ တော့...။

သူ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းများ ရဲ့ ကား စုစုပေါင်း သုံးစီးတိတိ။ အားလုံး အကောင်းစား ကားကြီးတွေပင်ဖြစ်ပြီး မြင်ရသူတိုင်း မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြလောက်အောင်ပင် သူတို့ ရဲ့ ကားများကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။

"မင်း ဘယ်အထိ မောင်းမှာ လဲ နေမထိ"

ရှေ့ဆုံးမှာ ထိုင်ကာ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် သူ့ရဲ့ အဒေါ်အကြီးဆုံး ဒေါ်ညိုညိုခင်က မေးပါ၏။ သို့သော် မီးက စိမ်းသွားသောကြောင့် ကားကို အဖြောင့်လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်ခဲ့ရာ ဇွဲကောင်းသော သူ့ အနောက်မှ

ကားနှစ်စီးသည် ကပ်၍ ပင် လိုက်ပါလာကြသည်။ ။

"နေမထိ မေးနေတယ်လေ၊ ဒါ ဘယ်နေရာတွေလဲ မင်း ဘယ်အထိ မောင်းဦးမှာ လဲလို့ "

"ရောက်တော့မှာ ပါ"

ထိုမျှသာ အဖြေပေးမှုကို နည်းနည်းမှ နှစ်သက်ဟန်မရှိသော ဒေါ်ကြီးညိုက မျက်စောင်းထိုးကာ ပင် ငြိမ်နေပါ၏။ ရှေ့ကိုဆက်ပြီး မောင်းလာတော့ လမ်းဆုံကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။ ။ သူ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ညာဘက် လမ်းမကြီးဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ပါ၏။ အိမ်ခြေနည်းပါးသော ရပ်ကွက် ကလေးတွေက လမ်းဘေးဝဲယာတွင် အစီအရီ ရှိနေကြသည်။ ။

ကားတန်းကြီး အဝေးဆုံးရောက်တော့မှ ကတ္တရာလမ်းပေါ် မေးတင်ထားသော မြေလမ်းကလေး တစ်ခု ကမူကထစ်တွေနှင့် ပြည့်နေသော လမ်းကြမ်းကလေး။ သူတို့ ကား ဝင်လာသောအခါ ရပ်ကွက် တစ်ခုလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ပင် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ။ ကလေးတွေကလည်း များ သလားမမေးနှင့် ကားရဲ့ ဘေးမှ အပြေးကပ်လိုက်သူကလည်း ရှိသေး။

"ကဲ...ရောက်ပြီ၊ ဒေါ်ကြီးညို ဆင်းတော့"

ကားပေါ်မှ ရွှင်မြူးစွာပင် ခုန်ဆင်းပြီး နောက်ကားများကို ရပ်ခိုင်းကာ အောက်ကိုလိုက်ပြီး ဆင်းခိုင်းနေမိသည်။ ။ သူ့ရဲ့ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အဒေါ်သုံးဦးစလုံး အံ့အားသင့်နေကြ၏။

"နေမထိ ဒါ ဘာသဘောလဲ၊ မင်း အရူးထနေတာတော့ မဟုတ်တန်ပါဘူးနော်"

"ဟာဗျာ တိုးတိုးပြောပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားရင် ရှက်စရာကြီး"

"ဘာ...ဘာပတ်ဝန်းကျင်လဲ၊ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေတာပဲ၊ နင် ငါတို့ ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် တောင်းဖို့ ခေါ်လာတာဆို"

"ဟုတ်တယ်လေ မွေးနေ့လက်ဆောင်တောင်းဖို့ ပဲ ခေါ်လာတာပဲ လေ၊ ဒီအိမ်လေ ဒါ ကျွန်တော် သိပ်လိုချင်တဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ရှိတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အိမ်ပေါ့၊ အဲဒီအိမ်က ကောင်မလေးကို မွေးနေ့ လက်ဆောင်အဖြစ် ကျွန်တော့်ကို တောင်းပေးပါ။ သူ့မှာ အမေ မရှိတော့ဘူး အဖေပဲရှိတာ၊ သူ့အဖေက ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးလေ"

"အမလေး... မြတ်စွာဘုရားရေ၊ ကြည့်ပါဦး ဒါ နေမထိယူမဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်တဲ့ တော့"

ဒေါ်လေးဝါ၏ အသံကြောင့် ဒေါ်လေးနီရော ဒေါ်ကြီးညိုပါ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်မတတ် ကို တအံ့တသြ ဖြစ်နေကြသည် ။ အချစ်ရဆုံး တူချောကလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကိုလည်း မယုံနိုင်လောက် အောင် ငေးကြည့်နေမိသည် ။

"နေမထိ ပြန်တက်စမ်း၊ ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီလို အတန်း စားတွေနဲ့ ဒေါ်ကြီးညိုရဲ့ တူကို ဘယ်နည်းနဲ့ မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး ဒါပဲ"

"ဒေါ်ကြီးညိုရာ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သနားရင် အခုကိစ္စကို ပြီးအောင်ကူညီပါနော်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်လို့ ပါ"

ခေါင်းကို အပြတ်သားဆုံး ခါယမ်းပြီး ကားပေါ်သို့တက်ရန် ဒေါ်ကြီးညို ပြင်နေချေပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကားတံခါးလှော့ခံတွေ ချထားသဖြင့် ဖွင့်မရချေ။

မြေပြင်တွင် နူးထောက်ချလိုက်ပြီး ဒေါ်ကြီးညို၏ ခြေသလုံးကိုဖက်ကာ သူ တောင်းပန်နေမိ သည် ။

"ကျွန်တော် ပြန်သွားလို့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်ဘူး ဒေါ်ကြီးညို မြူနှင်းမှုန် စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ သူ စိတ်ထိခိုက်မှာ ကျွန်တော် မလိုလားဘူး၊ ဒေါ်ကြီးညိုရယ် သားကို တောင်းပေးပါနော်၊ ရအောင် တောင်းပေးပါ ဒေါ်ကြီးညို၊ သူဟာ သားရဲ့ ဘဝပါ၊ သားရဲ့ ဘဝမှာ သူမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး ဒေါ်ကြီးညို"

"ဘုရားသခင်..."

"မင်း...မင်း"

အိမ်ရှေ့တွင် ကားအကောင်းစားကြီး ရပ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လမ်းထိပ်မှ ပြန်လာသော ဦးမောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက် အရမ်းကို အံ့သြသွားရသည် ။ သို့သော် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သူမို့ အိမ်လေးဆီ တုတ်ကောက်ကို အားပြုရင်း ဝင်ခဲ့သည် ။ သစ်သားတံခါးလေးတွင် သော့ကလေးကချိတ်လို့ ။ သမီးလေး လက်ချုပ်လိုက်ဖို့ အထည်သွားယူတယ်ထင်ပါ။ အိတ်ကပ်ထဲမှ သော့တွဲအပိုနှင့် ဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးပွင့် သွား၏။

"နေမထိ ဒါ...ဒါဟာ မင်းတော်မဲ့ ယောက္ခမလောင်း ဟုတ်လား"

သူငယ်ချင်း စည်သူထံမှ ကြားရသောစကားကြောင့် မြူနှင်းမှုန်တို့ အိမ်ကလေးဆီ သူ့အကြည့် တွေ ရောက်သွားသည် ။ တုတ်ကောက်ကို အားပြုရင်း ကျွမ်းကျင်စွာပင် အိမ်ကလေးပေါ်သို့ တက်သွား သော ဦးမောင်မောင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နေမထိ ဝမ်းသာသွားရသည် ။ အိမ်လေးဆီသို့ သူ ချဉ်းကပ်သွားမိသည့်အဖြစ်က ရင်မောစရာပင်။

ဒါဟာ...

အန်ကယ်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုပဲ။ ဟုတ်တယ်နော် အန်ကယ် တောင်းဆို
ထားတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုပဲ။ ဒါကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်
ကျွန်တော်ကြိုးစားပြီး ဖန်တီးထားရတာ။

"ဦး...ဦး"

သူ အိမ်ကလေးဆီ အပြေးဝင်ပြီး ခေါ်ကြည့်မိတော့။

"ဟေ့...ဘယ်သူလဲကွ"

"ကျွန်တော်ပါ ဦး၊ ကျွန်တော် နေမထိလေ ဦး မှတ်မိရဲ့ လား"

သားနားသော အဝတ်အစားများ နှင့် နှစ်လိုအားရစရာပြုံးကာ နှုတ်
ဆက်ရင်း ဝင်လာနေသော လူငယ်လေးကို သူဘယ်မှာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်။
မြင်ဖူးနေတာတော့ အသေအချာပဲ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ မောင်ရင် ပြောပါ၊ ဦး မင်းမျက်နှာကိုတော့ မြင်ဖူး
သလိုလိုပဲ၊ သိပ်တော့ မမှတ် မိဘူးကွ"

ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ သူနှင့် ဦးမောင်မောင်ကြီးတို့ တစ်ကြိမ်တည်းသာ
ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးတာကိုး။ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲလေ။ သူကတော့ မေ့လို့ ရမှာ မ
ဟုတ်ပါဘူး၊ မေ့လည်း မေ့ပစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အဲသလောက်ထိ
အမှတ်ရဆဲပါ။

"မြူနှင်းမှုန်ရောဟင် ဦး၊ ကျွန်တော် လူကြီးဆုံရာနဲ့ လာတောင်းရမ်း
တာပါ။ ဦးပဲ ပြောထား တယ်လေ၊ မြူနှင်းမှုန်ကို တကယ်မြတ်နိုးရင်
လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်းဆိုလို့ အခု လာတောင်းတာ၊ ဦး မှတ်မိရဲ့ လား
၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ဒီထိပ်က ကားမှတ်တိုင်မှာ ကျွန်တော့်ကို
ပြောသွားတာလေ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လက"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ ဦး မှတ်မိရဲ့ လား"

ဦးမောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက် မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားရအောင် ကို အံ့ဩသွားမိသည်။ ။ ဟုတ်ပါပြီ ဒီကောင်ကလေးကို အခုမှ မိမိ မှတ်မိ တော့သည်။ ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က သမီးလေး မြူနှင်းမှုန်ကို လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့ ကောင်လေးပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဦးမောင်မောင်ကြီး သမီးဖြစ်သူ နောက်ကျနေသဖြင့် ကားဂိတ်တွင် သွားစောင့်ကြိုနေမိသည်။ ။

ထိုစဉ် ဒိုင်နာကားအပြာလေးနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော ကားလေးတစ်စီး။ သမီးဖြစ်သူ ဆင်းလာတာလည်း မြင်ရော ကားကို လမ်းဘေးသို့ဆွဲရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကောင်လေး တစ်ယောက် စကားလိုက်ပြောတာ တွေ့ရ၏။ မိမိက အမှောင်ထဲမှာ မို့ မမြင်ကြပေ။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ် များက စီးဝင် လာလေသည်။ ။

သမီးဖြစ်သူ ခေါင်းကလေး တစ်ခါခါနှင့် ငြင်းတာတွေမှ အသိဝင်ကာ ထိုနေရာသို့ တုတ်ကောက် ကိုအားပြုရင်း ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။ ဒီကောင်လေးပဲ အခုမှ ပဲ မှတ်မိတော့သည်။ ။

ညအမှောင်ထဲတွင် သိပ်သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ခဲ့ရသော ကောင်လေး၏ မျက်နှာကို အနီးကပ်မြင်လိုက် ရ၍ အတော်ကလေးတော့ အံ့ဩမိချေ၏။

ဖြူနုသော အသားအရေက သမီးလေး မြူနှင်းမှုန်ထက်ပင် စိုပြည်ကာ ရှင်းသန့်နေ၏။ နားပေါ် အောင် ဝိုက်ကာ ညှပ်ထားသော ခပ်တိုတို ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်ကလေးက အညိုရောင်ဘက် နည်းနည်း သန်းနေ၏။ ။ တော်တော်ချောတဲ့ ကောင်လေးပဲ။ လိုတရ ဘဝဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့ လေ။

"ဦး မှတ်မိသလား"

"အေး...မှတ်မိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အဲဒါ တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး "

"မြူနင်းမှုန်ကို အခု ကျွန်တော် လာတောင်းတာပါ ဦး၊ လူကြီးတွေလည်း ပါပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ရဲ့ ကတိတည်မှုအတွက် ဦး လက်ခံပေးပါ"

"ဟေ့..."

ထပ်ဆင့် အံ့ဩရချေပြီ။

ကောင်လေးပြောတာ ဟုတ်ရဲ့ လား။ ဒီလောက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ သွပ်မိုးပျဉ်ကာအိမ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူကြီးစုံရာနဲ့ ကြီးကျယ်သော အသိုင်းအဝိုင်းက ကောင်ကလေးက လာတောင်းရမ်းတာတဲ့ လေ။

အိမ်ရှေ့မှာ ရှိနေသော ကားအကောင်းစားကြီးများကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဦးမောင်မောင်ကြီး ယုံရ အခက်၊ မယုံရအခက် ဖြစ်နေသည် ။ သို့သော် မိမိက မဖြစ်နိုင်သော တောင်းဆိုမှုကို ကောင်လေးက မရမက လုပ်လာသည့်အတွက် ကတိတော့ တည်ရပေမပေါ့။

"ကောင်းပြီလေ ဧည့်သည် တွေကို အိမ်ထဲဝင်ခိုင်းဦးပေါ့၊ မြူနင်းမှုန်ကို ဦး သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ် သမီးလေးက လက်ချုပ်လိုက်ပြီးသား အဝတ်တွေ ဆိုင်သွားပြန်ပို့နေလို့ လေ၊

ဪ...ဒါနဲ့ မင်းကို တစ်ခုတော့ အသိပေးထားမယ်၊ ငါ မင်းကို လက်ခံတာဟာ မင်းက ချမ်းသာလို့ မက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့သမီးကို တကယ်ချစ်လို့ ဆိုတာလည်း နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ ကတိတည်ဖို့ တစ်ခုတည်းနဲ့ အခုလို လက်ခံရတာပဲ၊

အေး...မင်းဘက်က ငါတို့ မိသားစုအပေါ် ဘာအပြစ်မှ မလုပ်မိစေနဲ့

၊ အေးအေးဆေးဆေးဆိုရင် ငါလက်ခံတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ပြဿနာတက်ရင်တော့ ဆောရီးပဲနော်၊ လုံးဝလက်မခံဘူး၊ ငါတို့ က ဆင်းရဲ ပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဆီမှ အောက်ကျခံတဲ့ သူတွေ မဟုတ်ဘူး ၊ အခုဟာက မင်းတို့ ကျေနပ်လို့ လာတာနော်၊ မင်း တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်"

ဟူး...။

မလွယ်တာမှ တကယ့်ကို မလွယ်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ အခုတောင် ဒေါ်ကြီးညိုက အရမ်းဒေါပွနေတာ။ ဒီလောက် အပေါက်ဆိုးတဲ့ လူကြီးနဲ့ တွေ့ရင်တော့ ပြဿနာတက်မှာ အသေအချာပဲ။ ဦးမောင်မောင်ကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲတွင် ပစ္စည်းမဲ့ မာနများ နှင့် တင်းမာလို့ နေပါသည် ။

ဒါကို သူအကြောက်ဆုံးပဲ။ အဲဒီ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် မြူနှင်းမှုန်နှင့် တွေ့စဉ်တုန်း ကလည်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသည် ။ ဒါပါနှင့်ဆို နှစ်ကြိမ်တိတိ ရှိပြီဖြစ်သည် ။

သူ ခေါင်းညိတ်ကာ အာမခံလိုက်သည် ။

ဒါဟာ သိပ်မကောင်းတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုပဲ၊ လေးပီနေသော ရင်ကို သယ်ရင်း ဒေါ်ကြီးညိုထံ သူလျှောက်ခဲ့မိသည် ။ တောင်းပန်ရတော့မှာ ပဲ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ မြူနှင်းမှုန်ဆိုတဲ့ မိန်းမကိုမှ ကျွန်တော် က အသည်းတွေ ပေါက်ထွက်မတတ် ချစ်ခဲ့မိတာကိုး။ ဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားရတော့ မှာ ပေါ့။

"ဒေါ်ကြီးညို သား အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အထဲဝင်ထိုင်ကြပါနော်၊ သူများ သားသမီး လာတောင်းတာ အဲဒီလိုကြီး အပြင်မှာ နေလို့ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ နော် ဒေါ်ကြီးညို"

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်

တောင်းပန်နေသော

တူချောကလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မချီအောင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ။
ဤကလေးကို မွေးပြီး ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင်
ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ညီမ ငယ်လေး ထားထားခင် နေရာတွင်
ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ ။ သည် ဒဏ်ရာနှင့်ပင် ကလေးရဲ့ ဖခင်
ဦးတင့်ဆွေသည် လည်း ရှစ်ရက်မြောက်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။

မိဘတွေမရှိတော့သော တူကလေးရဲ့ အဖြစ်ကို သနားလွန်း၍ ညီအ
စ်မသုံးယောက်စလုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီးဘဝနှင့် တူလေးရဲ့ ဘ
ဝကို ထိန်းသိမ်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ယောက်ျား မယူဘဲ နေခဲ့ကြ
တာ အခုဆို ဒေါ်ညိုညိုခင်တစ်ယောက် အသက် ၅၀ ပင် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။

အရွယ်ရောက်လို့ ပညာကလေးတတ်တော့လည်း မိမိတို့
ဂုဏ်ယူရပြန်ပါ၏။ "သားမှာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိနေပြီ
ကြီးညို၊ သူဟာ သားဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မေ့ဖျောက်လို့ မရလောက် အော
င် အရေးပါနေတယ်၊ သား ဘာလုပ်ရမလဲဟင်"ဆိုသည့် ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်
ကလေးကြောင့် သား မြတ်နိုးသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေပြီ
ဆိုတာ သတိထားခဲ့မိသည်။ ။

အင်မတန်မှ . . .

နုတ်လုံသော တူကလေးက သူ့ကောင်မလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်
နေမိသည် ဆိုသည့် အကြောင်း မှ လွဲ၍ တခြားအချက်အလက်တွေကို
တော်ရုံ ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။ ။ ထိုကောင်မလေးအတွက်ကြောင့် ပင်
အဒေါ် အပျိုကြီးများ စိတ်ညစ်ခဲ့ရ၏။

ခုတော့ ဗြုန်းစားကြီး မွေးနေ့လက်ဆောင် လိုချင်တယ်ဆို၍ လိုက်ခဲ့
သော မိမိတို့ ရဲ့ မဆင်မခြင် ပြစ်မှုသည် ယခုတော့ အမှားကြီး မှားလေ
ချေပြီတည်း။

တူကလေးရဲ့ ပျာယာခတ်နေသော အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်နာမိပြန်ပါ၏။ ကြည့်စမ်း ကောင်မလေးရဲ့ အဖေ ဝေဒနာသည် ကြီးကို ပြေးနှစ်သိမ့်လိုက်၊ အဒေါ်ဖြစ်သူတွေကို ပြေးတောင်းပန်လိုက် နှင့် ကြားတွင် ဗျာများ နေ၏။

"မမညို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး မမတူရဲ့ လုပ်ရပ်က နီတို့ ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေကို လည်း အရမ်းအားနာဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ နေမထိရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုကဲ့ရဲ့ နေကြသလဲ သိလား ဟင်၊ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားသင့်တဲ့ အတန်းအစားတွေ၊ စိတ်ကူးမပြောနဲ့ ဒီလိုဟာမျိုးကို အိပ်မက်တောင် ထည့်မမက်သင့်ဘူး၊ မမညို့ရယ် နီတော့ သိပ်ရှက်တာပဲ"

"ဟုတ်တယ် မမညို့ ဝါဝါလည်း လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ပြန်ကြရအောင်နော်"

ဒေါ်ဝါဝါခင်လို အေးအေးဆေးဆေးလူပင် ဝင်ပြောနေချေပြီ။ ဒေါ်ညို့ညို့ခင် ဘာဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိတော့။ မိမိတို့ သုံးယောက်သာ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကျန်လူအားလုံး ကားပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည် ။ ကားအဲယားကွန်းဖွင့်ပြီး မှန်တွေကို အလုံပိတ်ထားကြသည် ။

"နီနဲ့ ဝါ အခုအချိန်မှာ သိပ်ပြီး သွေးပူနေလို့ မဖြစ်ဘူးကွဲ့ သိရဲ့ လား၊ မင်းတို့ ရဲ့ တူလေးကို ပစ်နိုင် လို့ လား၊ ပြီးတော့ သူ့ကို မိန်းမပေးစားဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ အခြေအနေတွေကို နင်တို့ အားလုံး သိတယ်နော်၊ အခြေအနေတွေ အခြေအနေတွေ ဟင်း...ဟင်း..."

"ဟင်...မမ"

ဒေါ်ညို့ညို့ခင် စကားကြောင့် ညီမနှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးတွေ

ပြူးဝိုင်းသည့်အထိပင် အံ့ဩ သင့်သွားရတော့သည်။ ။

အခန်း(၂)

"မြူနှင်းမှုန်ဆိုတာ မင်းလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မ မြူနှင်းမှုန်ပါ"

"ဒေါ်ကြီးညို့ ဟိုလေ"

"မင်း ဝင်မပြောနဲ့ လေ ငါ မင်းအပေါ် ဘယ်လောက်ထိ လိုက်လျော
ထားတယ်ဆိုတာ အသိနော်၊ ကျန်တာ ဝင်မစွက်နဲ့ ၊ ဒါဟာ မေးသင့်တဲ့
မေးခွန်းမို့ မေးရတာ သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြေပါ စေ"

ဒေါ်ကြီးညို့ရဲ့ တားမြစ်ချက်ကို သူ မဆန့်ကျင်ရဲပါ။ စိတ်မထင်ဘဲ
ထပြန်မယ်လုပ်လျှင် အားလုံး အရှက်ကွဲမည်။ ထိုအခါ မြူနှင်းမှုန်သည်
သူ့မျက်နှာကို မမြင်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေချေတော့မည်။ တောင်းပ
န်တိုးလျှိုးစွာ မြူနှင်းမှုန် မျက်နှာကလေးကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်
မိတော့ မာနတွေနှင့် တင်းမာလို့ ။

နေလို့ မရအောင်ကို ရိုးတိုးရွာတဖြစ်နေသော သူ့အဖြစ်ကို ဒေါ်လေးနီ
က မျက်စောင်းလှမ်းထိုး၏။ မေးသံက မာသလို ဖြေသံကလည်း တစ်စ
က်မှ မလျော့ချေ။

"မင်းနဲ့ ငါတူ နေမထိက ချစ်သူတွေလား၊ မင်းတို့ ချစ်နေတာလား"

ဟာ. . .ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီမေးခွန်းကြီးကိုမှ ရွေးပြီးမေး

တာလဲ။ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် သူ မြူနှင်းမှုန်ကို စိုးရိမ်စွာ မော့ကြည့်မိသည်။ ။ ဟင့်အင်း မြူနှင်းမှုန် ခေါင်းမခါပြလိုက်ပါနဲ့ ။ မင်း... မင်း မငြင်းပယ်လိုက်နဲ့ နော်။ မြူနှင်းမှုန် တစ်စက်ကလေးမှ သူ့ထံ ငဲ့မကြည့်ပါ။ ပြတ်သားခိုင်မာသော သူမရဲ့ ဖြေဆိုမှုကို မရဲတရဲ နားစွင့်နေမိသည်။ ။

"ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ကျွန်မနောက်ကို ဇွတ်တရွတ် လိုက်နေတာပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ မချစ် ပါဘူး။"

သွားပြီ။

မျှော်လင့်မထားသော အရာအားလုံး ဗုန်းခနဲ ပြိုလဲကျသွားရသည်။ ။ သိနေသော အဖြေတစ်ခု အတွက် မိုက်ရူးရဲစွာ စောင့်မျှော်နေမိတာ အမှားတစ်ခုပဲဟု သိလျက်ပင် သူ မျှော်လင့်ခဲ့မိပါသည်။ ။

"မြူနှင်းမှုန်ကို တောင်းရမ်းဖို့ ဘယ်သူက အခွင့်အရေးပေးခဲ့သလဲ၊ ချစ်သူတွေလို အမည်မထိုက် ပါဘဲ ကမ်းလှမ်းဖို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တောင်းဆိုရတာလဲ၊ မြူနှင်းမှုန် အဲဒါလေးကို တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းပြစမ်းပါဦး။"

ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ်ကြီးညို၏ အမေးကို ဖြေတဲ့ သူကတော့ မြူနှင်းမှုန်၏ ဖခင် ဦးမောင်မောင် ကြီးပဲဖြစ်သည်။ ။ အဖြေကို သူ မကြားရဲစွာ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချထားမိသည်။ ။ ဦးမောင်မောင်ကြီး ဘယ်လို များ ဝန်ခံလိမ့်မလဲဟု နားစွင့်နေမိပြန်ပါ၏။

"ဒါကတော့ ကျုပ်အမှားပဲ၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့လို ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေအပေါ် အထင် သေး စော်ကားတတ်တဲ့ ခင်ဗျားတူလို ချမ်းသာတဲ့ ကောင်တွေက သမီးလေးကို လမ်းမှာ လိုက်နှောင့်ယှက် တယ်လေ၊ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ လူတွေကို နည်းပေါင်းစုံသုံးပြီး အရောင်အမျိုးမျိုး ဆိုးချင်ကြတယ်၊ အဲသလို လူတွေနဲ့ ကျုပ်ဆုံမိတိုင်းလည်း ဒီလိုစကားမျိုး

ကိုပဲ ကျုပ် ပြောခဲ့တယ်။ မင်းတို့ တကယ်ကြိုက်ရင် လူကြီးမိဘစုံရာနဲ့ လာတောင်း ငါလက်ခံမယ်လို့ လေ၊ အဟား...ဟား...ဟား ဘာရမလဲ အားလုံး ပြေးကြတော့တာပေါ့၊ အလကားကောင်တွေ နှမချင်း မစာနာ တတ်တဲ့ ကောင်တွေ၊ ပြေးကြတာများ ပေါ်ကိုမလာကြတော့ဘူး၊ အခုလည်း ခင်ဗျားတို့ တူကို ထုံးစံအတိုင်း ပြောလိုက်တာ"

"ဪ...ဒါဆို နေမထိက ဒီစကားကြောင့် လာတယ်ဆိုပါတော့"

"ဒါတော့ ခင်ဗျားတူကို ခင်ဗျားပဲမေးလေ၊ ကျုပ်ကတော့ ခပ်လွယ်လွယ် ပြောခဲ့တာ၊ အဟုတ် မှတ်ပြီး လာတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က ကတိပေးပြီးသားမို့သာ အားနာလို့ လက်ခံစကားပြောနေ ရတာ၊ ရှုပ်ရှုပ် ယှက်ယှက်တွေ ကျုပ်မကြိုက်ဘူးဗျ၊ ပြီးတော့ ဒီပုံစံနဲ့ လာတောင်းရမ်းမှု ကိုလည်း လက်မခံ နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်သမီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပေးစားနိုင်ဘူး"

"ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ဒုက္ခိတပါးစပ်က နတ်စကားထွက်ရတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ လဲ ရှင်တို့ ဆီက တောင်းပါတယ်လို့ ပြောရသေးလို့ လဲ၊ ဟင်း...ဒီကလည်း ဘုမသိ ဘမသိ လိုက်လာရတာမို့ ဒီရောက်လာတာ။ သိများ သိရင် လမ်းတစ်ဝက်က လှည့်ပြန်တယ်"

"ဘာဗျ"

ဦးမောင်မောင်ကြီး ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အက်စစ်ပက် ခံလိုက်ရသလို ရဲရဲနီကာ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်နေတော့သည် ။ ထိုအခါ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်သော မြူနှင်းမှုန်က နေမထိ၏ အဒေါ်များ ဆီ ဘုဆတ်ဆတ်ကြည့်ပြီး...

"အန်တီတို့ က ဘာသဘောလဲ၊ တမင်သက်သက် လာစော်ကားနေကြတာလား၊ ကျွန်မတို့ မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ၊ အေး

အေးဆေးဆေးနေတဲ့ ကျွန်မတို့ ကို ဘာကြောင့် လာအနှောင့်အယှက် ပေးရတာ လဲ သွား.. .ထွက်သွားကြ၊ အခုချက်ချင်း အန်တီတို့ အားလုံး ထွက်သွားကြတော့၊ နောက်တော့မှ ကျွန်မ တို့ ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ "

"အောင်မာ ကြီးကျယ်လို့ ၊ ညည်း နှင်ထုတ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ညည်း တို့လို သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ် မှာ ထိုင်ရတာ ရွံတောင် ရွံသေးတယ်၊ သွား မယ်.. .သွားမယ်၊ ညည်းမှတ်ထားဖို့ က ညည်းလို ဆင်းရဲ မွဲတေနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ငါတူလို ရွှေလင်ဗန်းနဲ့ အချင်းဆေးတဲ့ သူဌေးသားနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပေးစားနိုင်ပါဘူး ဆိုတာပဲ၊ ရုပ်ကလေးဗန်းပြပြီး ချူဖို့ မြူဖို့ ဒီအိုင်တင်တွေ သုံးမနေနဲ့ ၊ ရိုးနေပြီဟေ့ "

"ဒေါ်လေးဝါ ဟာဗျာ၊ တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အားနာပါဦး"

"ကိုနေမထိ အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်၊ အားလုံး ရှင့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ ရှင့်မှာ တာဝန်အရှိဆုံးပဲ၊ သွား.. . အခုချက်ချင်း ရှင့်လူတွေကို ခေါ်သွားတော့၊ ဒီမှာ ကျွန်မအဖေ အရမ်းဒေါသထွက်နေပြီ"

"ထွက်လည်း သေဟေ့၊ ငပြူးကပဲ ပြရသေးတယ်"

"ဒေါ်လေးနီ လာဗျာ ပြန်ကြရအောင်၊ ကျွန်တော့်ကို အသေသာ သတ်ကြပါတော့လားဗျာ၊ ကျွန်တော် သေချင်နေပြီ"

"ဟဲ့.. .သားငယ်၊ စိတ်ထင်ရာ စွတ်မလုပ်နဲ့ နော်"

သူ ရှေ့မှ ဆင်းသွားသဖြင့် ဒေါ်ကြီးညို ငြိမ်နေရာမှ ထလိုက်လာသည် ။ သူ့နောက်သို့ အားလုံး ပြန်လိုက်လာကြ၏။ အသီးသီး ကားပေါ်တက်ကာ ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည် ။

မြူနှင်းမှုန်တို့ ခြံဝိုင်းကလေးရှေ့မှာ တော့ ဝိုင်းစပ်စုနေသော

လူအုပ်ကြီးက ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ် ခဲ့တော့သည်။ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ရင်
မှာ ထွေးပိုက်ကာ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ပါလာခဲ့၏။ ကားတစ်စီးလုံး စ
ကားသံ မကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေတော့၏။ စောစောက
ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲတောင် သူ စဉ်းစားလို့ မရပါ။

ဘယ်သူ့အမှားလဲ။

သူ့အမှားလား။

မြူနင်းမှုန်ကို လာတောင်းရမ်းမိတဲ့ သူ့ရဲ့ မှားယွင်းမှုလား။
ဘာကြောင့် အခုလို ဖြစ်ကြရတာလဲ။ ဦးမောင်မောင်ကြီးရဲ့ တင်စီးမှု
လား၊ မြူနင်းမှုန်ရဲ့ အောက်ကျမခံတဲ့ စိတ်ကြောင့်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် အ
ချစ်ဆုံးတူရဲ့ အစော်ကားခံမှုကို ငြိမ်ပြီး သည်းမခံနိုင်ကြတဲ့ သူ့ရဲ့ အဒေါ်
အပျိုကြီးများကြောင့်လား။

ဘာရယ်ကြောင့်လို့ အတပ်မပြောနိုင်ပေမဲ့...

ထိုနေ့က သူ့ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးဆုံး
ရှုံးသွားရသော နေ့တစ်နေ့ ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။ ကားသည် အရှိန်မြ
င့်စွာ မောင်းနှင်နေသည်။ ။ ဘေးမှ နေသော ဒေါ်ကြီးညို လှမ်းသတိပေးဖို့
ကြိုးစားပါသေး၏။ သို့သော် သူ့ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို နားလည်သွားသည့်အ
လား ဘာစကားမှ တော့ ဆက်မဆိုပါချေ။

သူ့ရဲ့ ဖိတ်ကြားမှုကြောင့် လိုက်ပါလာရသော သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူင
ယ်ချင်းများ ၏ ကားများမှာ အစရှာမရအောင်ပင် ပျောက်သွားကြသည်
။ သူ၏ မွေးနေ့လက်ဆောင်တောင်းသော ကိစ္စသည် ဗရုတ် သုတ်ခန့်
အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ ။

ပြန်၍ စဉ်းစားကြည့်မည်ဆိုပါက မြူနင်းမှုန်တို့ သားအဖကို သူအား

နာမိ၏။ ဘာပဲပြောပြော သူ့ကို ငြင်းကြမှာ ပဲလေ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေကြတာကိုး။

မြူနှင်းရယ်...။

ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။

အဲဒါကိုတော့...

အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်စမ်းပါကွာ။

အိမ်ရောက်လျှင် သူ နားတွေပူရဦးမည်။ ဒေါ်ကြီးညိုသည် အင်မတန် စိတ်မာထန်သောသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဆင်းရဲသားတွေကိုလည်း အလွန်အထင်သေး ရှုတ်ချတတ်သူလည်း ဖြစ်သည် ။ အခုလိုပွဲမှာ ဒေါ်ကြီးညို ငြိမ်နေခြင်းဟာ ဘယ်လိုမှ အကောင်းဆုံးမဖြစ်နိုင်ပါ။

ခနော်ခနဲ့ အိမ်ကလေးထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်တွင် အင်မတန်မှ စိတ်ချုပ်တည်းထားရမှန်း သိသာ ပေါ်လွင်နေသည် ။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ပါ။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှလဲ မပြောပါ။ ဦးမောင်မောင်ကြီး လာချပေးသော ရေနွေးလင်ပန်းကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ တွန်းဖယ် ပြီး မြူနှင်းမှုန်တက်လာမည့် အိမ်တံခါးပေါက်ဝဆီသို့သာ ကြည့်နေပါသည် ။

သို့သော် ဘာပဲပြောပြော သူ့အလိုဆန္ဒကို ခဏလေး သည်းညည်းခံပေးသည့်အတွက် သူ ထိုအချိန် က ကျေးဇူးတင်ခဲ့မိပါသည် ။ သူက ဒေါ်ကြီးညိုကို ထိန်းရမည် ထင်တာ။ အခုတော့ သူ့အလိုကို မငြီးမငြူ လိုက်လျောတတ်သော ဒေါ်လေးနီနှင့် ဒေါ်လေးဝါတို့ က ပြဿနာစတက်တော့၏။

သူတို့ ကိုလည်း သူ အပြစ်မတင်ရက်ပါ။ သူ့ကို သိပ်ချစ်သလို ဘယ်

သူ့စော်ကားမှုကိုမှ လည်း မခံကြ။ သူ့ကို ဒေါ်ကြီးညို ဆူမည်ဆိုလျှင် တောင် ရှေ့မှ ကားဆီးကားဆီးနှင့် လုပ်တတ်သည် ။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရလောက်အောင် ဆတ်ဆတ်ခါကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကားကို ခြံထဲမောင်းဝင်ခဲ့ပြီး တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်ပေးလိုက်ရာ ဒေါ်ကြီး ညိုနှင့် ကျန်အဒေါ် နှစ်ယောက် ဆင်းသွားကြသည် ။ သို့သော် ဒေါ်ကြီး ညိုက အထဲမဝင်သေးဘဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ . . .

"ဪ . . . သားငယ် နေမထိလေး၊ အပြင်မထွက်နဲ့ နော် အခန်းထဲမှာပဲ အနားသွားယူတော့၊ ကြီးညို သား လန်းဆန်းသွားအောင် သံပရာရည် လာပို့ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား သား"

ခေါင်းညိတ်ပြသော သူ့ကို ဒေါ်ကြီးညိုပြီးကာ ခေါင်းကလေး အသာ ဆတ်ပြပြီး အိမ်ထဲဝင်သွား သည် ။ ဒေါ်လေးနီရော ဒေါ်လေးဝါပင် တအံ့တဩနှင့် အစ်မဖြစ်သူ၏ တည်ငြိမ်မှုကို မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေကြသည် ။

နေမထိရဲ့ လုပ်ရပ်က ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနှင့်မှ ခွင့်လွှတ်နားလည်မှု မပေးနိုင်သော လုပ်ရပ် တစ်ခုကို မမညိုက ဘာကြောင့်များ သတိမထားမိရမလဲ။ သားငယ်လို သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို အဖက်မတန်သလို မတူမတန် ဆက်ဆံမှုကို ဘာကြောင့် မေ့ထားပစ်ရက်တာလဲ။ အပြန်လမ်းတွင် လည်း နှုတ်ဆက်စကားမဆိုသလို ဝေဖန်ပြစ်တင်ခြင်းလည်း မရှိ။

"ဝါဝါ ငါတို့ သိပ်မှားသွားကြသလားဟင်"

အင်အားချည့်နဲ့ စွာ အမေးကို ဝါဝါလည်း ခေါင်းခါပြသည် ။ မမရဲ့ စိတ်ကို နီနီ အရမ်းအံ့ဩမိတာ တော့ အမှန်ပါ။ သေချာပါတယ် မကြာခင်လေးမှာ တင် ဝါဝါရော နီနီပါ အဆူခံရပေတော့မည်။

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ အသာငြိမ်ပြီး နေရပေမဲ့ စိတ်ကတော့ အတော်လေး တုန်လှုပ်နေမိသည်။ မမညိုရဲ့ ခေါ်သံ ဘယ်အချိန်မှာ ကြားရမလဲဆိုသည့် စိုးထိတ်စိတ်နှင့် နှစ်ဦးသား ကြောက်ရွံ့နေ၏။

"နီရယ် ဝါဝါတော့လေ မမညို ဆူချင်လည်း ဆူပါစေတော့၊ ဘယ့်နယ်ကွယ် ဒီလောက် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ လာတောင်းတာကိုများ ပြက်ချော်ချော် လုပ်ရတယ်လို့ ၊ ကျွန်မဖြင့် တူလေးကို သနားမိတယ်၊ စိတ်လည်း ဆိုးမိတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် များကွယ် ဒီလို မိုက်မိုက်ရူးရူး လုပ်ရတယ်လို့ မတန်လိုက်တာ နီရယ်"

ဒေါ်ဝါဝါခင် အခုထိ ဖြေသိမ့်လို့ မရသေးပါ။

နေတဲ့ ရပ်ကွက်ကလည်း စုတ်ပြတ်လို့ ၊ အိမ်ကျတော့ရော ခြံစည်းရိုးခနော်ခနဲ့ ကာထားတဲ့ အထဲ မှာ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ အိမ်ကလေး အများ ဆုံးကျယ်လှ ဆယ့်နှစ်ပေ၊ ဆယ့်သုံးပေလောက်သာ ရှိလိမ့်မည်။ အဆောင်အယောင်ဆိုတာဝေးလို့ အိမ်ရှေ့တစ်ခုလုံးတွင် သစ်သားပေါင်ကလေးပေါ်တွင် ကိုးကွယ်ထား သော ဘုရားစင်ကလေးတစ်ခုသာ တွေ့ရ၏။

ဘုရားပန်းတောင် အကောင်းဆုံးမတင်နိုင်၊ အောင်သပြေ ပန်းအိုးကလေးတစ်လုံးသာ တွေ့ရ၏။

မမညိုဆို အံ့ဩလွန်း၍ ဘာစကားမှ တောင် မပြောနိုင်။ ကြည့်စမ်း. . .ဒင်းရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်သိက္ခာကျလိုက်သလဲလို့ ။ အခုဆို လူတွေ ဘာပြောကြမလဲ။

စိန်ရွှေရတနာ အရောင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ညိုညိုခင်ရဲ့ တူက မိန်းမသွားတောင်းတာ အငြင်းခံရ သတဲ့ လို့ အတင်းပြောကြပေတော့မည်။ ငြင်းလိုက်တဲ့ သူကလည်း တကယ့်ကို ဆင်းရဲလွန်းသော အသိုင်း

အဝိုင်း။ ရှက်စရာ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်သလဲလို့ ပြန်တောင် မ
တွေးချင်ပါဘူး။

"သားငယ် တို့ ကို စိတ်ဆိုးနိုင်လားဟင်"

နီနီရဲ့ အမေးကို ဝါဝါ သေချာမဖြေနိုင်ပေမဲ့ သားငယ်လေးရဲ့ မျက်နှာ
တွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ သော အရိပ်အယောင်တို့ ကို တွေ့နေရပါသ
ည် ။

"အင်း...ထင်တာပဲ နီ၊ ဝါဝါတို့ ကို နည်းနည်းတော့ စိတ်ဆိုးနေလိမ့်
မယ်"

ဒီစကားက မှန်ကန်နိုင်ပါတယ်။ တူချောလေးရဲ့ စူပုပ်နေသော မျက်
နှာကလေးက သက်သေပဲ လေ။

"ဒါပေမဲ့ တို့ က သူ့ဘဝကောင်းဖို့ လုပ်ခဲ့တာလေ၊ အဲဒီအချက်က
လေး တစ်ခုနဲ့ တင် တို့ ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ သိပ်ကို
မှန်ကန်ခဲ့တာပေါ့ ဝါဝါ၊ ဒါကို သူလည်း သိစိတ်က နားလည်နိုင်မှာ ပါ၊ မ
သိစိတ်ကြောင့် တို့ ကို သူ စိတ်ဆိုးပေမဲ့ တို့ ကျေနပ်နိုင်ပါတယ် ဝါဝါရ
ယ်"

နီရဲ့ စကားကို ဝါဝါလက်ခံပါသည် ။

ဒါဟာ သည် မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါပဲ။ ပေးဆပ်ရတာ တ
န်ပါတယ်လေ၊ ဒါမှ တရား မျှတမှု ရှိမှာ မဟုတ်လား။